LUNDEHUNDEN

Svenska Lundehundsällskapets medlemstidning

NR 4 – 2016

Redaktionens ord...

SNART JUL! Hjälp vad fort tiden går. Vad det inte alldeles nyss en varm skön höst?

När mörkret lägger sig över nejden redan tidig eftermiddag då är det härligt att ha en tidning att försjunka i. Detta nummer av Lundehunden innehåller många berättelser som vi fått från lundehundägare.

Ingenting gör oss gladare än när det dyker upp text och bilder från läsarna. Det är ju det som gör tidningen varierad och läsvärd!

Det är både glada och sorgliga berättelser, men genomgående lyser kärleken till sin hund starkt i alla texter.

Veterinär Ylva Trygger skriver den här gången om streching för hundar. Intressant läsning.

I detta nummer är vi också tämliga aktuella eftersom vi hann att få med text och bilder från Hundmässan i Stockholm som var första helgen i december. Där har klubben alltid en monter och vi är flera som visar lundehundar och berättar om rasen. Och vilket intresse våra hundar väcker! Nästan hela tiden är det fullsmockat med folk som har tusen frågor och så gärna vill klappa.

Glöm inte att vid årsskiftet drar Årets Lundehund 2017 igång! Se till att skicka in hundens resultat, blankett finns på www.lundehund.se.

Vill passa på att be om ursäkt för att vi råkade döpa om uppfödare Ann-Cathrine Johansson och hennes dotter Linda Johansson i förra numret. Dålig korrekturläsning av oss!

Snart är den mörka tiden ett minne blott!

Svenska Lundehundsällskapet

Ordförande Cecilia Obitz, ordforande@lundehund.se, 076-808 5963
Vice ordförande Monika Ölén Krüger, viceordforande@lundehund.se, 070-534 4777
Kassör Eva Nordlander, kassor@lundehund.se, 073-564 2225
Sekreterare Annika Ågren, sekreterare@lundehund.se, 070-320 1754
Ledamot Maria Hedström, 070-584 8729
Ledamot Eva Linderoth, 070-661 8578
Suppleant Wiveca Larsson, 076-209 3837
Suppleant Ida Lindström, 070-418 2099
Suppleant Lena Cederblad, 070-979 95 88

Revisor Sören Lund, 070-573 4475, Monica Ekman 070-726 3331

Avelskommitté avelskommitten@lundehund.se
Eva Linderoth, Monika Ölén Krüger, Wiveca Larsson, Ingbritt Viklund

Valphänvisare/Rasinformatör: Eva Pretkelis, 070-691 3563

Valberedning: valberedning@lundehund.se
Elin Malmqvist 070-457 8935
Johanna Olsson 073-530 02 34
Ingegerd Jansson 070-939 2164

Webbmaster: webmaster@lundehund.se

Hemsida: www.lundehund.se

Medlemsavgift för 2016 Svensk medlem 275kr, Utländsk medlem 300 kr, Familjemedlem 100 kr
Se nedan för kontonummer Plusgiro/Bankbetalning

LUNDEHUNDEN

Redaktion
Annika Ågren, ansvarig utgivare
Maria Hedström
Katarina Linderoth
Göran Eklund, form och layout

E-post redaktion@lundehund.se

Tryck Strands grafiska

ISSN 2000-012X

Manusstopp nr 1. 15 feb, nr 2. 15 maj, nr 3. 15 aug, nr 4. 15 nov.

Manusstopp för nästa nummer 15 februari 2017

Redaktionen förbehåller sig rätten att redigera i insänt material. Vi vill ha bilder i obeskuret skick och med hög upplösning. Ange fotografens namn liksom dennes tillstånd till publicering. Ange namn på hund/ar och ev. personer.

Annonspriser

Uppslag	1 800 kr	Helsida	1 000 kr
Halv sida	500 kr	Kvarts sida	250 kr

Medlemmar annonserar för halva priset

Annonser ska betalas i förväg till SLS:

Plusgiro 92 22 57-1
IBAN SE 72 9500 099 6026 0922 2571
BIC NDEASESS (Nordea)

Märk inbetalningen med »Annons« och ditt namn.

Ur innehållet...

Kallelse till årsmöte 5

Nästa års kalender 5

Hundmässan 2016 i ord och bilder 6

Årets Lundehund 8

Lundehundspromedad på Gotland 8

SLS fyller 40 år! 9

Nois väg tillbaka 10

Årets nordiska möte i Finland 12

Min första hundkärlek 14

Hundar på Kuba 16

Korsparning med Ejvind 17

SSUK-konferens 18

Streching Ylva Trygger 20

Tilde – en solskenshistoria 22

Nytt vandringspris för BÄSTA VALP 23

Omslagsbilden: Kung Sunes-syskonen Madicken & Lava på Sälgsjöns is en marsdag 2011, då 4 månader nu 6 år! *Foto:* Göran Eklund

Ordförandes ord...

SÅ KAN VI SNART lägga år 2016 till handlingarna och med stormsteg närma oss SLS jubileumsår 2017. Klubben fyller 40 år och bildades 7 maj 1977 och det vill vi fira héla året, men framför allt i samband med vår medlemshelg den 28–30 juli. Klubben kommer då att ordna aktiviteter med prova på agillity, rallylydnad och mycket mer så håll utkik på klubbens hemsida www.lundehunden.se och Facebookgruppen Svenska Lundehundsällskapet.

Klubben har också specialutställning under samma helg där vi bjudit in en väldigt kunnig och trevlig rasspecialist som domare Christen Lang från Norge. Jag kan lova att alla utställare nybörjare som gammal ringräv kommer att bemötas med den största respekt och få en fin bedömning av sin hund.

Vi som jobbar i klubben önskar att så många som möjligt kommer på våra årliga träffar och då speciellt till klubbens utställning. Den är inte bara en utställning utan också ett utmärkt tillfälle för oss som jobbar med rasen och klubben att se hur den utvecklas.

Det är också ett tillfälle och träffas och lära känna varandra i klubben för alla gör vi en insats för rasen genom att äga en lundehund. Ett stycke norskt kulturarv!

För några år sen instiftades »Fonden för friska lundehundar« främst för att främja forskning till förmån för lundehundar. Fonden har genom åren samlat på sig en del pengar och styrelsen har nu beslutat att bevilja ersättning för obduktion med 50 procent av kostnaden. Det handlar om hundar i produktiv ålder som plötsligt insjuknar och dör eller måste avlivas utan säker diagnos. Vi behöver samla på oss kunskap och hoppas att detta bidrag kan hjälpa till så att fler obducerar sin hund och delger resultatet till klubben (se spalten intill!)

När 2017 års medlemsavgifter aviseras under december sker det med hjälp av Svenska Kennelklubben (SKK). Klubben har skrivit kontrakt med SKK att de fortsättningsvis ska sköta vår medlemsadministration. Alla medlemmar kommer nu att få ett medlemskort varje år där det klart framgår att man är medlem i Svenska Lundehundsällskapet.

Den 18 mars 2017 har klubben årsmöte, vi kommer att vara hos Stockholms Kennelklubb (STOKK) på Rindögatan 25 i Stockholm. Jag hoppas att så många som möjligt kan komma, kontakta valberedningen (se sid 2) om du vill vara med och jobba i klubben eller har förslag på någon som du tycker skulle passa i styrelsen.

Till sist vill jag tacka alla er som ställde upp och jobbade i klubbens rasmonter på Stockholms Hundmässa under helgen 3–4 december. Ni gör ett helt fantastiskt jobb för våra uppfödare där ni står och gör reklam för vår trevliga lilla urhund.

Till er alla från oss alla i styrelsen en riktigt god jul och ett gott nytt jubileumsår!
Cecilia Obitz, ORDFÖRANDE

STÖD FONDEN FÖR FRISKA LUNDEHUNDAR

Syftet med fonden är främst att bistå med medel till forskning till förmån för lundehunden. Det kan gälla IL, pseudopelade eller inom något annat område.
Även enskilda medlemmar kan söka bidrag ur fonden för en obduktion när hunden hastigt dött utan klar diagnos.
Fonden ersätter 50 procent av obduktionskostnaden.
Ansök hos ordforande@lundehund.se.

Fonden tar tacksamt emot penninggåvor, stora som små! Fondens plusgirokonto är 92 22 57-1.
Märk inbetalningen med »Fonden« och ditt namn.

Eventuellt överskott vid lotterier, försäljning av kaffe vid klubbens träffar etc går till fonden.
Du som uppfödare eller avelshundsägare kan också bidra genom att skänka en summa per valp.
Eller skänk en slant till minne av avliden hundkamrat.

Vi har mottagit gåva från:
Emma Strandtorn, Nicole
Ulf / Eva Nordlander
Tack för bidrag!

NYA MEDLEMMAR

som hälsas hjärtligt välkomna till SLS
Rasmus Eriksson, Ekerö
Lakis Iliadis, Skärholmen
Eva Brorsson, Växjö
Linda Arrué, Nacka

UPPFÖDARE SOM BJUDER SINA VALPKÖPARE PÅ ETT ÅRS MEDLEMSSKAP I SLS

KENNEL:
Scilling's - Ingrid Linusson

Meddela vart Dina valpar hamnar på www.lundehund.se
Använd blanketten *Reg valpköpare* som du hittar under *Uppfödarfliken*

Kallelse – årsmöte

SLS ÅRSMÖTE LÖRDAG 18 MARS 2017

Klubben har sitt årsmöte lördag 18 mars, kl 12.00. Vi kommer att vara i Stockholm Kennelklubbs lokal på Rindögatan 25.

Redan kl 10.30 är det samling utanför lokalen för en lundehundpromenad på Gärdet.

Efter årsmöteshandlingarna blir det kaffe och jubileumstårta! Klubben fyller ju 40 år.

Mycket välkomna önskar styrelsen!

Före-mötet-promenaden vid förra årsmötet i Norrtälje!

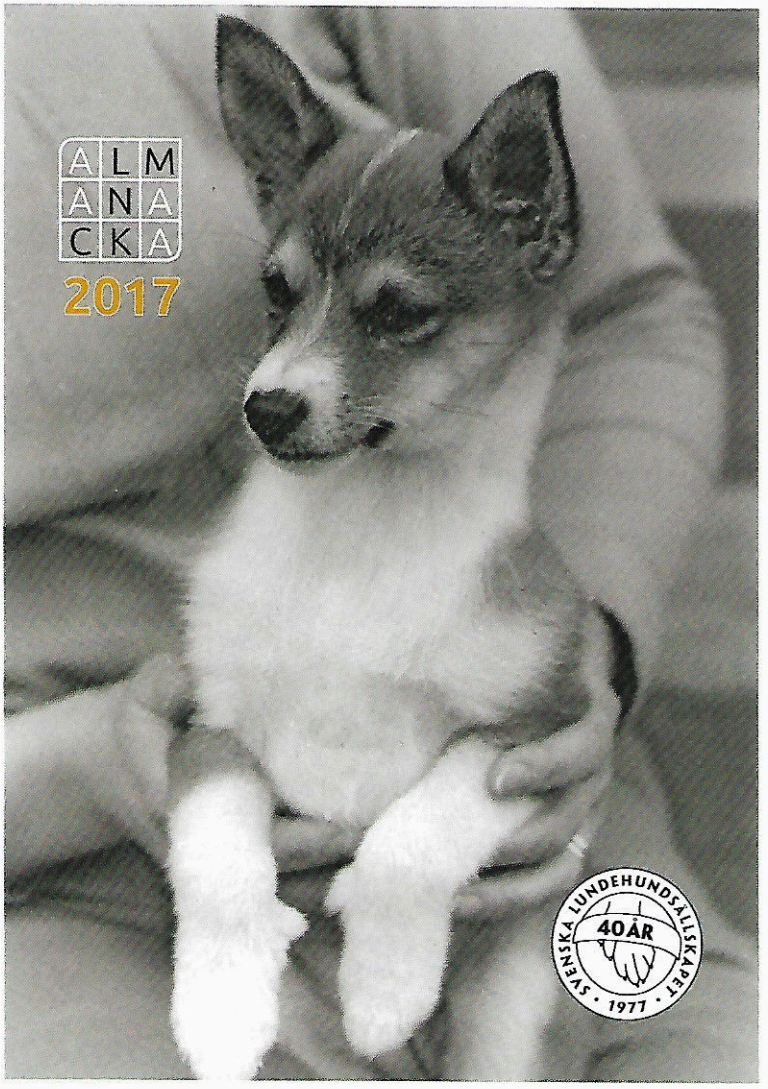
Nästa års kalender

KLUBBENS KALENDER TILL FÖRSÄLJNING!

Vill du ha kalendern ska du sätta in 100 kr på SLS pluskonto 92 22 57-1. Beställ ditt ex hos ordforande@lundehund.se skriv »kalender« i ämnesraden.

På första sidan syns Sveriges första lundehund – Raggebus Lundy. Hon kom till Sverige 1969, importerad från Norge. Tiken fick sin första kull 1970.

Sju år senare bildades Svenska Lundehundsällskapet och det betyder att SLS fyller 40 år 2017 och det kommer vi att fira på olika sätt!

Hundmässan 2016 i ord och bilder

Uttrycket börjar kännas slitet, men det var som vanligt succé för vår rasmonter på Hundmässan 3-4 december!

Text: Annika Ågren. Foto: Maria Hedström, Siv Kvarnström och Annika Ågren

I blickfånget hängde vår nya vepa på montervägen med en fantastiskt fin bild från Vaeryö med flera lundehundar uppflugna på ett stenblock.

Precis som vanligt flockades besökarna runt vår monter, speciellt efter bägge dagarnas rasparad där olika hundraser presenteras. Enligt vanligtvis välunderrättad källa hade speakern under lördagens rasparad påstått att *lundehunden har sju tår (!) och stänger öronen innan den ska dyka...* Nog för att rasen är ovanlig, men det där var att ta i.

Det var Ida Lindström med sina två tikar Gryla och Medea som gick rasparaden bägge dagarna.

Det räcker gott med att besökare vid montern får klappa på en livslevande lundehund, titta in i de vemodiga ögonen och känna den lena pälsen... sen är de fast. När de dessutom får höra hur speciellt utrustad den är då vill de aldrig lämna montern!

På söndagsförmiddagen var det dags för tretton lundehundar att ställas ut för domare Eva Nielsen. BIR- och BIM-titlarna knep Ullfrigga Lundes Tor och Koviks Charmiga Cajsa.

Tasspriset eller Tor&Etnas Vandringspris som det heter tillföll Koviks Charmiga Cajsa och får tillbringa ett år på Gotland där Eira som hon kallas till vardags bor.

Sex av lundehundarna fick dessutom litet senare på söndagseftermiddagen en extra bedömning av Mikael Nilson som skulle examineras som domare av norsk lundehund. Han undersökte och tittade på hundarna

Ida Lindström iförd norsk tröja och luva med Gryla och Medea och lunnefåglar förstås, redo för rasparaden där mottot var »klä dig som din hundras«.

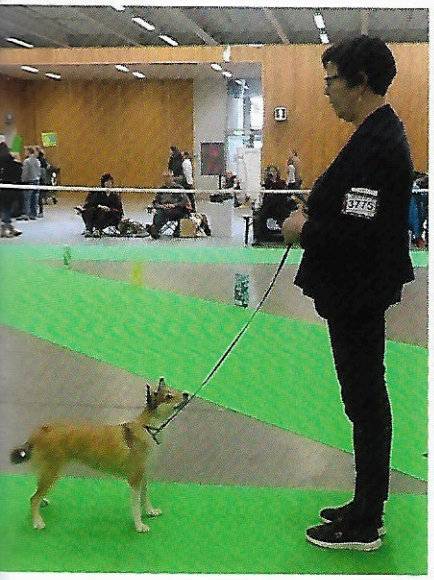
En glad domare Mikael Nilson tackar Karin Ekling och de övriga som ställde upp med sina hundar under hans examination.

Kung Sunes Tjorven blir undersökt av domare Eva Nielsen medan matte Eva Linderoth tittar på.

»Äre nåt på gång?« Eriksro Bright Boromir och Vingheias Indra kollar läget på Hundmässan.

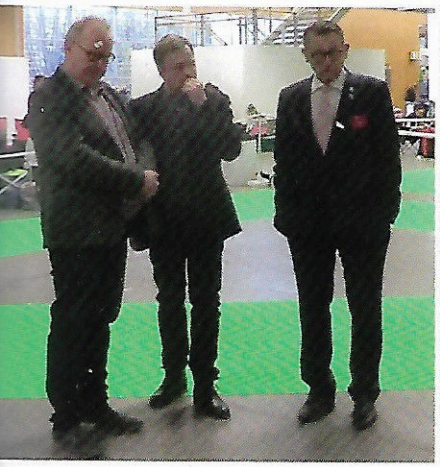
Ann Christine Eriksson med Bay Breeze of Vorkosmia, som blev Svensk Juniorvinnare 2016.

Fr v Solveig Steinnes med Ullfrigga Lundes Tor som blev BIR, domare Eva Nielsen och Annika Ågren med Koviks Charmiga Cajsa som blev BIM. Bägge blev också Svensk Vinnare 2016.

Ida Lindström med Frontpage Medea i ringen.

»Tja, vad ska man säga om den där hunden?« Tre domare i funderingar. Fr v Johnny Andersson, Mikael Nilson och Kari Järvinen.

Tor&Etnas Vandringspris för bästa tassar gick till Koviks Charmiga Cajsa.

Lina Forsberg med en trött Kung Sunes Madicken.

och pratade sedan med de två examinationsdomarna Johnny Andersson och Kari Järvinen vad han kommit fram till. Grattis säger vi till Mikael Nilson som nu är auktoriserad att döma lundehundar!

Alla vi som stått i montern med våra hundar lördag och söndag var väldigt nöjda och väldigt trötta när Hundmässan var slut. För att inte tala om våra hundar. Det är tufft för dem att vistas i flera timmar i den stimmiga och högljudda miljön. Men en natts sömn gör underverk för stora och små…

Årets Lundehund

Förra årets vinnare av den åtråvärda titeln Årets Lundehund utställning Kung Sunes Lisa.

VEM BLIR ÅRETS LUNDEHUND 2016?

Vill du delta i tävlingen, som har sex olika klasser, går du in på www.lundehund.se och klickar på Aktiviteter/Årets lundehund. Där hittar du all information och där finns länken till den blankett du ska fylla i.

OBS! Innan du skickar iväg blanketten, ladda ner en bild på din hund att skicka med. Glöm inte det!

Vi vil ha din anmälan senast 31 januari

Vinnarna presenteras i nr 1 av Lundehunden och prisutdelning sker på klubbens årsmöte 18 mars.

Lundehundspromenad på Gotland

Fr v Hans Ekling, Inez Ahlquist, Mats Ågren, Annika Ågren och Karin Ekling. Det syns väl vem som har hand om hundgodiset?

Text Annika Ågren, foto Ulf Ahlquist

Det var snö, det var sol och det var kallt. Det var mitten av november och vi lundehundsägare på Gotland träffades för vår månatliga promenad. En promenad längs havet och hundarna for omkring och lyckades väl tillryggalägga en minst dubbel så lång sträcka som oss! Efter långpromenaden blev det som vanligt sopplunch.

Svenska Lundehundsällskapet fyller 40 år 2017!

Det ska vi fira med en stor jubileumsträff i Munkfors, Värmland 28–29 juli.

Redan på fredagen 28 juli drar vi i gång med olika aktiviteter som vi och våra lundisar kan ägna sig åt samt en mängd prova-på-stationer. Till kvällen ser vi till att grillen är tänd för gemensam middag.

Lördag 29 juli ägnas först åt ringträning, där de som aldrig tidigare varit på utställning, får lite råd och övning.

Därefter börjar utställningen där varje hund får en vältalig beskrivning av den norske domare Christen Lang, expert på lundehundar och som i flera år själv födde upp lundehundar.

Självklart blir det lundehundsrace efter utställningen samt möjlighet att prova på olika aktiviteter.
På kvällen är det dags för vår jubileumsmiddag!

Boka in träffen redan nu i kalendern!

En partypingla som redan börjat ladda inför 40-årsjubileet – vi ses där!
Foto: Max Aronsson

Några förslag på boende:

Storängens camping http://www.camping.se/sv/campingar/2959/Storangens-Camping-Stugor-Outdoor/
Sunne camping http://www.camping.se/sv/campingar/2956/Sunne-Camping-och-Sommarland/
Rådastrand camping http://www.camping.se/sv/campingar/2967/Radastrands-Camping-Stugor-Outdoor/
Forshagaforsens camping 4 mil till Munkfors http://www.camping.se/sv/campingar/3224/Forshagaforsens-Camping/
Frykenbadens camping http://www.camping.se/sv/campingar/2955/Frykenbadens-Camping/
Ransäters stugby http://www.visitmunkfors.se/sv/bo/ransaters-stugby-30928
Vandrarhem:
Ransberg Herrgård. Husdjur tillåtna. Finns möjlighet att campa. http://www.visitmunkfors.se/sv/bo/ransbergs-herrgard-42987
Prästmyrens vandrarhem STF http://www.visitmunkfors.se/sv/bo/prastmyrens-vandrarhem-stf-33612

Boka i tid! Värmlands kennelklubb har nämligen samma helg utställning i Ransäter.

Varmt välkomna!

Nois väg tillbaka

Noi är tre år, en Norsk lundehund, älskad familjemedlem och min bästa tränings- och tävlingskompis. Vår familj hade från början vaga ambitioner med vårt hundägarskap, hon skulle kunna vara med oss i vårt liv och robust nog att klara av våra vistelser i vinterfjällen.

Text och foto Lena Cederblad

I rehabiliteringen har ingått simning för att stärka Noi 's muskler på högra sidan

Min uppfödare tipsade om olika hundsportgrenar som kunde vara roliga för Noi när hon fyllt ett år. Jag nappade på agility och anmälde oss till en kurs, som så småningom utmynnade i att Noi och jag började tävla och träna ännu mer tillsammans. Stunderna på klubben när vi sätter en tajt sväng eller springer en svår bana tillsammans i fullständigt samförstånd är magiska.

Våren hade på samma gång resultatmässigt varit framgångsrik för vår del med uppflyttning i högre klass och vi njöt av vårt flow.

Samtidigt har vi tonårsbarn som länge hade drömt om en USA-resa. Pålitlig hundvakt var bokad, som var entusiastisk över att ta emot Noi inför vår långresa. Men mitt under USA-vistelsen fick vi telefonsamtal om att det »hänt något fruktansvärt med Noi!«. Hon hade rymt, varit borta över natten, blivit påkörd och fått en bäckenfraktur som inte gick att gipsa...

När de hittade henne hade hon oerhört ont och blev inlagd på Djursjukhuset i Helsingborg. Budskapet från veterinär var att en lång läkeprocess väntade och det var oklart om hon skulle kunna komma tillbaka till sin gamla aktiva livsstil igen. Bara stillhet på begränsat utrymme och mycket vila samt en lång rehabilitering låg framför henne.

När vi åter kom till Sverige var det en dämpad försiktig liten hund som mötte oss - men glad! Vi har flera olika vardagstrick och när hon såg oss ville hon spontant visa upp dem. Det smärtade mig att behöva »dämpa« Noi när jag i all träning konsekvent uppmuntrat hennes initiativ till att kontakt och bjuda in till lek och trick.

Det kändes dock lite bättre när hon några veckor senare vid återbesök hos veterinär visade upp sin spralliga sida och ortopeden gav oss klartecken till vattentrask, simning, stretch och koppelpromenader – men inte hoppa och absolut inte agility på ytterligare tre månader- minst.

Det hoppfulla var dock att Noi skulle kunna tränas

igen om vi skötte vår rehab på bästa sätt och det var det vi höll fast vid.

En gång i veckan har vi träffat en underbar sjukgymnast som jobbat med Noi i funktionell träning, kört laserbehandling, balansboll och stretchat henne samt påmint mig om att ha tålamod! Varje promenad har vi gått med små ben-manschetter och utfört stärkande övningar.

Ibland har Noi dock fuskat och hoppat upp på stenar fast hon egentligen inte får....men man måste ju få ha lite roligt och leva också! En gång i veckan har vi dessutom varit på hundsim där vi simmar högercirklar för att hon ska sträcka ut och använda sin skadade sida samtidigt som hon arbetar bort smärtminnet för att våga belasta sidorna lika.

Och plötsligt en dag, tillbaka på återbesök hos veterinären, får vi ett klartecken (nära 1,5 månad tidigare än förra prognosen), det är OK att varva nuvarande rehab med viss agility-träning igen.

»Noi, hörde du, vi får börja träna!«

Men bara låga hinder och ingen gunga och många höger-svängar till att börja med. Vi behöver fortsätta med all rehab under tiden för att bygga styrka! Tjoho!

Även om röntgenbilderna påvisar en aning permanent deformation hindrar det inte Noi från att ha valpar om det skulle vara något vi så småningom skulle vilja. Håller vi henne vältränad och i god form kommer hon klara en dräktighet.

Så, tidigt en måndag morgon, när det brukar vara tomt på klubben, packar jag träningsryggsäcken tillsammans med Noi. Hon vet precis vad som väntar när jag packar den ryggsäcken och hon springer runt i cirklar av förväntan. Dimman ligger tät på planen när jag börjar bygga hinderkombinationer med låga hopp. Vi värmer upp, kampar lite med leksaken, jag sätter henne vid starten. Vid mitt fri-kommando skjuter hon sig fram och tar de första hindersvängarna perfekt för att söka sig vidare in i tunneln, ut som en projektil, klockrent kontaktfält på balansbommen och fram mot nästa hopp... jag har svårt att hinna med och kastar bollen framåt som belöning. Rusande kommer hon tillbaka till mig ur morgondimman med sin boll, full av liv och den allra renaste formen av glädje. Hon vill köra mer!

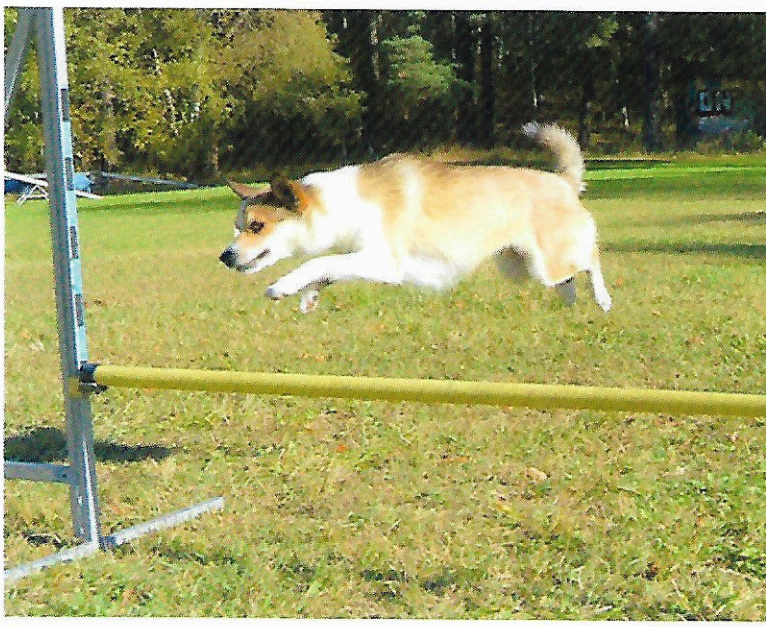
Jag har blivit varnad för bakslag, ständigt påmind om att ta det försiktigt. »Noi kanske inte kroppslig håller för träningen som krävs i högre klasser«, påmind om att höftbenet fortfarande bara har broskuppbyggnad och att hårdheten inte är där riktigt ännu, »det kan komma följdproblem«.

Men – min kära Noi – magin är tillbaka!

En glad hund i slalom på agilitybanan.

Noi flyger åter över hinder.

Årets nordiska möte i Finland

För två år sen höll det första mötet mellan rasklubbarna i Norden i samband med utställningen i Morokulien. Då bestämdes att de nordiska klubbarna skulle träffas årligen för att utbyta information och hitta samarbetsformer.

Text: Annika Ågren. Foto: Pirjo Korhonen och Annika Ågren

Överst fr v Annika Ågren, Hanna Gautun, Cecilia Obitz, Monika Ölén Krüger och Merete Evenseth, I mitten Eija Keskinen och Susanne Stig Hansen. Längst ned t v Diddi Svartsjö, Lille Wagtskjold och Pirjo Korhonen.

Förra året hölls träffen i Stockholm med SLS som värd och i år var det finska lundehundklubben som stod för värdskapet.

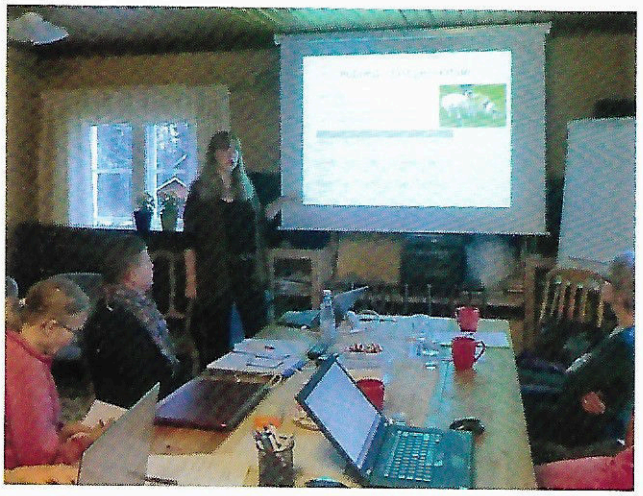
25–27 november hölls mötet på Metsähovi gård i Pornais som ligger ca 5 mil utanför Helsingfors. Med på mötet var tre medlemmar från respektive klubbstyrelse i Finland, Sverige och Norge. Danmark har ännu inte en egen rasklubb så därifrån kom Susanne Stig Hansen på eget initiativ.

Från SLS deltog Cecilia Obitz, ordförande, Monika Ölén Krüger och Annika Ågren, sekreterare.

På lördagsmorgonen startade mötet och vi presenterade oss för varandra och den här gången fick mötet till stora delar hållas på engelska eftersom två av de finska deltagarna hade problem med den skandinaviska som vi försökte prata.

Norge rapporterade förstås från det pågående korsningsprojektet som nu är delvis på väg in i en ny fas genom att första kullen korsningsvalpar blivit vuxna och flera av dem har parat och fått valpar. Mer information om projektet finns på norska klubbens hemsida, www.lundehund.no.

Norska klubben har en giardiagrupp och i somras vid utställningen i Lofoten samlades 75 avföringsprov

Hanna Gautun från norska avelsrådet berättade om korsningsprojektet.

Lille Wagtskjold guidade oss in i den norska databasen.

Prata lundehund kan man göra både dag och natt. Även vid matbordet. Längst fram Merete Evenseth, skymd Cecilia Obitz, Hanna Gautun, Monika Ölén Krüger, Eija Keskinen, Lille Wagtskjold, Pirjo Korhonen, Susanne Stig Hansen och Diddi Svartsjö.

in och sändes till en forskare. Resultatet visar att fjorton av dessa hundar var giardiapositiva. Även i sommar kommer avföringsprov att samlas in från deltagande hundar i klubbens utställning.

Klubbarna brukar göra inventeringar av lundehundar i respektive land. Mötet kom överens om att vi i fortsättningen ska se till att vi ställer samma frågor när vi inventerar antalet lundehundar. Därigenom kan svaren enkelt läggas in i den norska databasen över lundehundar.

Mötet uppmanar alla uppfödare att använda olika parningskombinationer varje gång med tanke på inavelsgraden i rasen.

Söndag förmiddag ägnades bland annat åt att tidsmässigt samordna våra utställningar åren framöver så att de inte krockar med varandra.

Till slut beslutade mötet att anta statuter för Nordiskt Nätverk för Norska Lundehundar som nu det nordiska mötet officiellt heter.

Nästa år står Danmark för värdskapet!

Love, min första hundkärlek

Så var det dags, den där dagen som man önskar aldrig skulle komma, men som man vet är oundviklig.

Text och bild Jonna Ölvestad

Love har funnits vid min sida i nästan fjorton år, jag köpte honom samma år som jag flyttade hemifrån. Jag var arton år och Love var exakt åtta veckor när jag och en kompis åkte till Oslo för att hämta honom på flygplatsen. Han hade då flugit med sin familj från en annan del av Norge och jag minns hur liten han såg ut där på flygplatsgolvet.

Liten men obrydd om alla människor som fanns runtomkring. Han hade tagit med sig en kotte hemifrån som han hade sysselsatt sig med under flygturen. Den fick såklart följa med hem till oss den också.

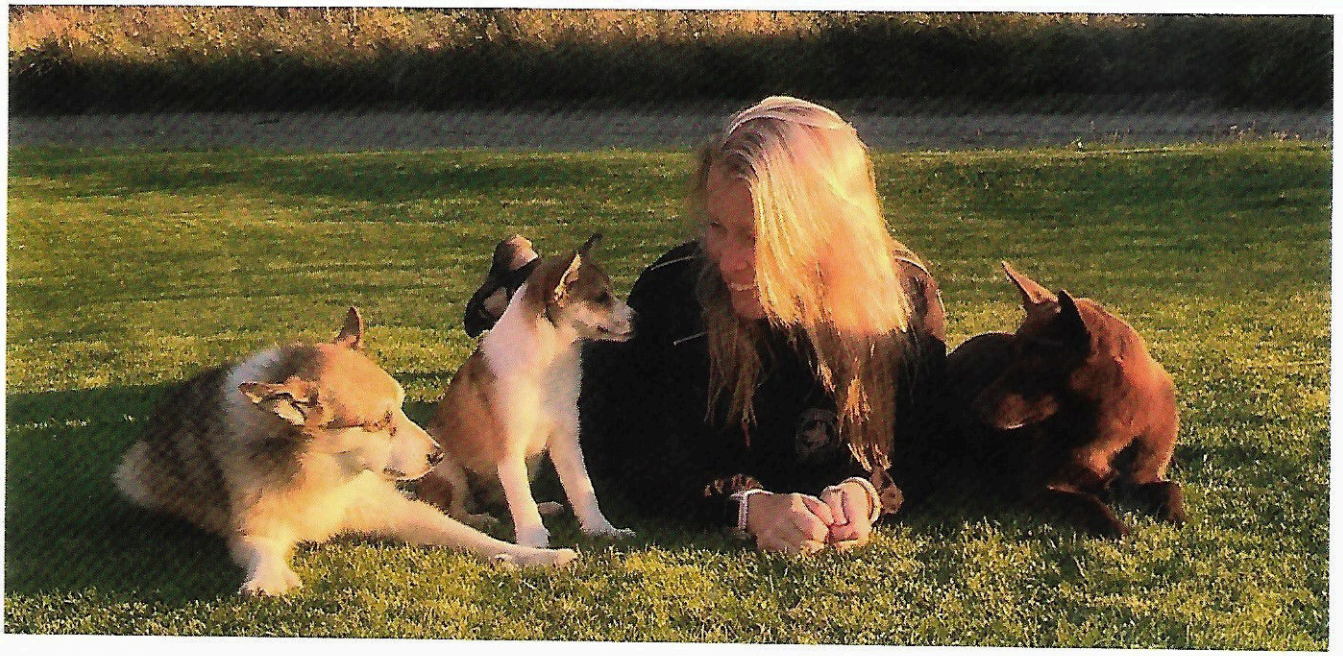
Jag studerade på universitetet när jag fick honom och han var hos en granne när jag var iväg ett par dagar i veckan. Jag kommer ihåg hur jag kunde hitta hundben, som var sådär upptuggade och slemmiga i min väska när jag skulle ta upp böckerna i skolan. Då hade han »grävt ner dom« där tidigare. Han gillade ju att gräva ner och gömma sånt han tyckte om, som de allra flesta lundehundar. Hos min föräldrar så hade han en halv kokosnöt som han under flera år faktiskt, grävde ner och grävde upp och flyttade runt ett par gånger varje sommar. Jag har alltid varit så fascinerad över hur han kunde komma ihåg var han gömt den senast när en vinter kom emellan flyttandet.

Han var med när vi flyttade från vår första lägenhet till vår andra, där även hans husse flyttade in. Eftersom jag helt misslyckats med ensamträningen så fick han en dagmatte när jag började jobba. Sen blev det flytt till en annan stad. Inga konstigheter, jag var hans hem och han var mitt, det spelade ingen roll var vi bodde. Där fick han ibland vara hos »bull-Berit«, den snälla damen som alltid bakade bullar så det luktade nybakt i trappuppgången. Kan tänka mig att han trivdes där. Han var med överallt, till badstranden där han låg bredvid mig när jag låg och läste. Alltid lös. Alltid vid min sida.

Sen äntligen flyttade vi till hus! En hel trädgård för oss själva, där han kunde ligga i solen (alltid i solen, hur varmt det än var) och gräva ner och upp sina ben bäst han ville. Vi skaffade en hund till, en pinscher. De slogs om råttgift en gång som någon av dom dragit fram under altanen (vi visste inte att gubbarna som la ut giftet hade lagt det där, det fick dom höra sen kan jag lova..) och Love gick förlorad ur striden med en jack i örat som han sen fick dras med resten av sitt liv. Pinschern blev tyvärr inte gammal, bara tre år.

Efter det flyttade kelpien Knytta in hos oss. Då blev det fart på Love kan jag säga, mest för att hon vallade honom på promenaderna när hon tyckte det gick för långsamt.

Jag tävlade och tränade agility och rallylydnad. I agi-

lityn gick det ganska bra med Love, han vann på säkerhet, INTE på fart. Det passade mig perfekt, då hann jag läsa skyltarna medan vi sprang och behövde inte lära mig dom utantill. När han var tio år tävlade vi vår sista officiella agilitytävling, han gick under vartenda hinder till min stora förvåning. Förstod då att något inte stod rätt till, hos veterinären konstaterades starr på ögonen. Men det påverkade honom inte i hans pensionärsliv efter det. Inga problem med promenader eller rallylydnadsträning.

Två lill-hussars födelse hann han också vara med om. Ett bröllop. Alla viktiga händelser i livet hittills har vi delat på ett eller annat sätt.

Sista tiden har jag sett hur han kämpat mot åldern. Stelhet, avmagring, dövhet, försämrad syn, hälta till och från.

En kompis sa till mig »djur har tur på det sättet att vi kan hjälpa dom att avsluta livet innan det blir för jobbigt, sånt tur har inte vi människor«. Jag bokade tid. Tvekade och försökte övertala mig själv om att det inte var så farligt ändå, men jag visste ju. Egentligen. Jag ville ge honom ett avslut medan kroppen fortfarande bar honom, medan det fortfarande var värdigt.

Det var tufft, oj vad tufft. Han låg i min famn när han somnade av första lugnande sprutan. Jag smekte honom mellan ögonen sådär som han älskade. Sen nästa spruta då hans hjärta stannade och mitt brast.

Man vet ju när man får dom att det är på lånad tid, att dagen kommer att komma. Jag hade tur som fick fjorton år med min första hundkärlek och jag är glad och tacksam för varenda dag under de åren. Men man blir halv, spelar ingen roll att det finns två andra fyrbenta kärlekar som fyller huset med ljud, han fattas och det gör ont.

Lilla Vilja flyttade hem till oss i augusti i år, i tretton veckor fanns Love med i hennes liv. Hon är också en norsk lundehund och jag ser så mycket av Love i henne. Hur hon låter när hon anser att hon är orättvist behandlad av till exempel en grind som inte släpper förbi henne eller sättet hon rör sig på, så speciellt för lundehundar.

Hennes sätt att räkna ut att man inte ska låta sig fångas utan hålla sig precis, precis på det avståndet så matte inte kan ta henne och tvinga henne att åka bil exempelvis. Vi kämpar med rumsrenheten på samma sätt som med Love. Hon kastar sig ner på rygg när andra hundar springer förbi henne så man tror att de sprungit på henne när det i själva verket är flera meter ifrån. Precis som Love.

Mina barn kallar henne lilla-Love för de är så lika i färg och teckning. Hon kommer såklart växa upp och bli en alldeles egen individ och jag ser fram emot många år med henne.

Men Love. Han var speciellt. Han var min första hundkärlek och det vet ju alla hur de är med den första kärleken, den är speciell. »Bara en hund« tänker vissa om den sorg man går igenom när en bit av ens hjärta försvinner. Men ni vet ju. Det finns ingen som är »bara en hund«.

Jag gläds över de fjorton åren jag fick med honom och sörjer de åren jag nu kommer få tillbringa utan honom. Min Love.

Hundar på Kuba

Text och foto: Annika Ågren

Hundar på Kuba finns det många av, de vistas mestadels utomhus i det varma klimatet. En del bär halsband, men de flesta verkar vara gatuhundar.

Under dagens varmaste timmar ligger de överallt på trottoarer och torg. De snusar och sover, helt ostörda av bilars och människors framfart.

De är också generellt precis som kubanerna själva – vänliga och tillmötesgående. Många turister sticker åt dem litet mat och hundarna tar så försiktigt ur händerna.

I Havanna såg vi varje morgon ett gäng gatuhundar som busade med varandra på den breda trottoaren längs strandpromenaden Malecon. När de nån gång förirrade sig ut på vägbanan fick vi hjärtat i halsgropen, men antingen så saktade bilarna in eller så väjde bilisterna för hundarna.

Då och då stötte vi på hundarna som var fulla av skabb och löss, eländiga stackare, men förvånansvärt få faktiskt.

Svenske Ejvind i korsningsprojektet

Förra året såg jag en artikel om korsningsprojektet som norska lundehundklubben håller i. Jag blev nyfiken och läste in mig på om projektet och dess syfte.

Text och foto: Ingrid Svensson

Jag blev även intresserad av att köpa en korsningsvalp, men fick svaret att klubben ville att valparna helst stannade kvar i Norge. Då tog jag beslutet att anmäla Lundetuvans Ejvind Blokkebaer som tillgänglig för avel till projektet.

Jag gjorde det eftersom Ejvind är mentaltestad, han har gjort både MH och BPH. Han är även friröntgad på höfter och armbågar och har gjort patellaundersökning och ögonlysning utan anmärkning. Detta är inga krav inom rasen att göra, men jag var mest nyfiken på statusen på hans leder och att jag hade lite tävling och träningsplaner. Jag tyckte han verkade som en god kandidat till projektet, då han är en trevlig och frisk hane.

Sagt och gjort så var han anmäld som potentiell avelshane. I augusti 2016 hörde en representant i korsningsprojektet av sig till mig på telefon. Personen berättade lite kort om vad som behövde göras innan vi skulle bege oss till Norge. Vi behövde åka till veterinären för att göra en undersökning så att allt stod rätt till och vi behövde göra en avmaskning. Det var snabba ryck för tiken löpte och var nästan i höglöp.

Ejvind gjorde sin undersökning hos veterinären och det var utan anmärkning på allt. Sedan pratade jag med tikägaren och vi bodde inte alls långt ifrån varandra. Jag bor i Klövsjö och det är bara 15 mil till sør-trøndelag. det är närmare till Røros i Norge än till Sundsvall. Vi har ju faktiskt varit øst-trønder en gång i tiden vi jämtlänningar. Den geografiska närheten kan också ha varit en anledning till att Ejvind var passande till projektet, förutom att han var undersökt.

Tikägaren och jag kom överens om att tiken skulle bo hos oss under parningen. Tikägaren och Ruska kom hem till oss och redan efter en timma så hängde Ejvind i Ruska, som är första generationens blandning mellan buhund och lundehund.

Tikägaren åkte sedan hem till sig och kvällen kröp på. Jag släppte ut hundarna på vår gård och de fick till en till parning och hängde i en kvart. Ruska hade aldrig blivit parad förut så jag fick hålla i båda hundarna en stund, för Ruska var betydligt högre än Ejvind och han fick det jobbigt när han stod där. Dagen efter parade de sig ännu en gång på morgonen med häng och sen på kvällen igen med häng.

Tredje dagen var Ejvind inte alls intresserad och Ruska var trött och nöjd. Jag skjutsade hem Ruska till Norge igen och efter ungefär två månader kom en kull på sex valpar till världen. Fem hanar och en tik.

Det känns jättekul att få bidra till projektet och nu har andra generationens blandning fötts och det ska bli spännande att få följa utvecklingen av valparna och projektets gång.

Projektkullsvalpar fem hanar och en tik. Föräldrar är första generationens buhund/lundehund (tiken) och lundehund (hanen).

SSUK:s medlemsträff i Nyköping

Träffen 29 oktober var öppen för alla medlemmar i SSUK. Maria Knutas, certifierad fysioterapeut, föreläste om friskvård för hundar.

Av Monika Ölén Krüger och Cecilia Obitz

Foto: Göran Eklund

Maria poängterade att det är viktigt för hundar att använda sin kropp. Med små valpar ska man ta det försiktigt med promenader, en bra regel är att inte gå längre turer än 5 minuter x antal månader och sen utöka till längre pass. Valpar hänger gärna med på långpromenad, men deras kroppar är inte färdig utvecklade och håller inte för det.

Det är viktigt att låta valpen gå på olika underlag som grus, asfalt, plåt, trä, betongplattor, hala golv, gräs, sand, mattor och så vikare. Ju fler underlag din valp får prova desto bättre. Träna valpen att gå i koppel. Genom att gå i koppel lär sig valpen att kontrollera sin kropp, kopplet bromsar valpen så att den måste anpassa sig till att gå i ägarens takt vilket leder till kroppskontakt och balans.

Lek är viktigt för små valpar, så lek ofta en stund med valpen, men det är du som ska starta och stoppa leken. Det är bra om valpen träffar och leker med andra hundar, men då är det viktigt att hitta en hund i liknande storlek. Lek med stora hundar kan resultera i onödiga skador. En liten valp kan också bli väldigt utsatt av att leka med stora hundar och då behöver du som ägare ingripa och skydda din valp från den större hunden.

Att låta valpen gå i trappor stärker skelettet, men var försiktig när du ska lära den att gå nerför trappan så att den inte missar balansen och faller utför trappan.

Det är viktigt att välja rätt foder till sin växande valp och att fodret är anpassat för valpens ålder. Valpar ska inte bli för tjocka, men ska inte heller hållas för tunna utan de ska vara i ett lagom hull. Storvuxna raser som växer fort kan utveckla OCE (Osteocondros), en rubbning i benets tillväxtzon. När valpen vuxit färdigt, för lundehundar runt 10 månaders ålder, kan man gå över till vuxenfoder.

Träna valpen, javisst det är bra, men till en viss gräns. Träna mentala moment i små korta pass, men vänta med fysisk träning tills valpen vuxit färdigt.

Att få vila är *extremt viktig* för små valpar så att de både mentalt och fysiskt får tid att återhämta sig.

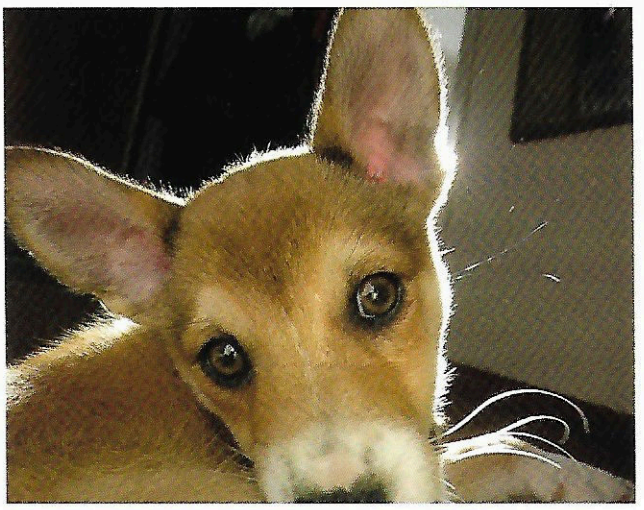
När valpen vuxit klart kan man börja med små fysiska träningspass som längre promenader, klättra i berg, hoppa över hinder och gå balansgång m m, det är bara fantasin som sätter gränser, men tänk på att gå försiktigt fram.

Regelbundna motionsrutiner på omväxlande underlag är bra träning för alla hundar det stärker hundens muskler och senor. Att motionera tillsammans med sin hund stärker också relationen mellan ägaren och hunden. På promenaden kan man till exempel gå fort en sträcka och sedan dra ner på hastigheten och sen gå så växelvis, då tränar du både kondition och balans. Att massera sin hund efter passet njuter både hund och ägare av. Glöm inte att variera träningen så den aldrig blir tråkig.

Den äldre hunden behöver också regelbunden motion för att hålla sig frisk. En äldre hund behöver ett mjukt underlag att sova på för att skydda sina gamla leder och kan också vintertid behöva ett varmt täcke hålla sig varm i.

Glöm inte att titta igenom hunden då och då, kontrollera att klor och tassar är okej och nu vintertid kan det vara bra att smörja in tassarna men en fet tassalva. Bor man där det saltas på vägarna kan saltet lätt torka ut små lundehundstassar. Kontrollera också hundens tänder och skrapa eller borsta tänderna så att det inte blir för mycket tandsten.

SSUK kommer att ha en öppen medlemsträff varje år den sista helgen i oktober och tar tacksamt emot uppslag för tema till dessa träffar. Har du något förslag så mejla SSUK kommer att ha en öppen medlemsträff varje år den sista helgen i oktober och tar tacksamt emot uppslag för tema till dessa träffar. Har du något förslag så mejla till info@lundehund.se så vidarebefordrar vi det.

Hammarhöjdens kennel

önskar alla en

God Jul och ett Gott Nytt År

Sugen på en liten lundevalp?
Snart finns det valpar hos oss!

Ring för info 070-534 47 77

Koviks kennel

önskar alla ett härligt 2017

Tule och Stina väntar valpar under vecka 1

annika.agren10@gmail.com

Stretching

Streching är ett ganska kontroversiellt område. Beroende på vem du lyssnar på får du olika direktiv. Jag ska försöka sammanfatta den information som finns och ge en objektiv syn på strechingens för- och nackdelar.

Av veterinär Ylva Trygger, Canis Academy. Foto: Inez Eklund.

En del hundar drabbas av träningsvärk efter en hård dags fysisk motion, till exempel intensiv jakt eller för lång simträning. Det finns forskning som pekar på att streching kan minska träningsvärken och forskning som pekar på motsatta effekten, det vill säga att det förvärrar träningsvärken.

Det som alla studier visar är att för hård och för lång streching kan leda till träningsvärk hos hunden. Det är alltså viktigt att successivt vänja hunden att strecha. Blir musklerna längre av streching? Nej, det som studierna pekar på är att det faktiskt inte är så. Den ökade rörligheten som upplevs i samband med streching beror dels på att hunden vänjer sig vid hanteringen, men framför allt på att hundens muskler får en större tålighet och tolerans för streching.

Eftersom du efter hand kan lägga på en större spänning, det vill säga öka strechingen, betyder det att hunden tolererar hanteringen och mer smärta innan den reagerar negativt och på grund av det kan musklen töjas ut ytterligare. Regelbunden streching har visats leda till ökad rörlighet i flera leder. Även en ökad motion och träning ökar rörligheten i hundens leder, men enbart streching har i studier visats öka rörligheten.

Hur mycket kraft en muskel kan skapa i en viss vinkel

är beroende på hur utsträckt muskeln är. Om du enbart strechar hunden kommer rörligheten att öka, men om du kombinerar träning och streching kommer hunden även att få en förändring i sin kraft-vinkelkurva. Ska hunden tränas i dess fulla rörelseomfång? Förspråkare för det säger att om du inte tränar i fullt rörelseomfång kommer hunden bli stel och riskera skador. Den motsatta sidan argumenterar för att träning i fullt rörelseomfång belastar ytterlägena där lederna oftast är som mest instabila och svaga, något som skulle kunna öka skaderisken.

Jag tycker inte att det ena träningssättet måste utesluta det andra. Jag tycker att du i vissa fall ska träna hunden i fullt rörelseomfång, men med försiktighet och kombinera det med träning med hårdare belastning i det normala rörelseomfånget. I vissa fall av rehabilitering kan träning i begränsat rörelseomfång vara befogat. Inte bara för att minska belastningen på en skadad struktur, utan också för att musklerna i vissa delar av en rörelse ibland får nedsatt styrka efter en skada. Till exempel har hundar som skadat främre korsbandet en mindre styrka i vissa delar av rörelseomfånget och då måste den hunden mycket försiktigt tränas upp i just det rörelseomfånget.

Det talas även om aktiv och passiv rörlighet. Den aktiva rörligheten är den rörlighet som hunden själv kan ta ut kontrollerat med hjälp av egen muskelstyrka. Passiv rörlighet är det rörelseomfång hunden har i en led när någon yttre kraft förflyttar den till sitt ytterläge. Indelningen i aktiv och passiv rörlighet är viktigt att tänka på när det gäller streching och ökad rörlighet. Om du ökar hundens rörlighet bara genom att strecha kommer du att försätta hundens leder i vinklar där musklerna aldrig tidigare fått någon träning. När hunden hamnar i dessa vinklar i mindre kontrollerade situationer än vid din planerade streching ställer du krav på att hundens muskler ska stabilisera leden där musklerna aldrig tidigare arbetat, vilket med andra ord är ett recept för instabilitet. Det gäller därför att du även tränar upp hundens styrka i det nya rörelseomfånget som du strechat den till. Om du inte gör det finns risken att leden utsätts för en belastning som dess strukturer inte klarar av att hantera. Då ökar risken för skada!

Vid streching kommer även senor och ligament att bli uttöjda. När hunden är aktiv och upprätthåller styrkan i ytterlägena är detta oftast inga problem. Om du däremot drar ner på träningen eller slutar träna hunden helt kommer styrkan i ytterlägena att försvinna snabbare än rörligheten. Hunden kan då gå runt med en led som är så rörlig att styrkan i muskeln inte räcker till för att skydda den. Det är viktigt att skilja mellan uttänjda ligament och rörligare muskler. Det gäller framför allt den hund som tidigare skadat en passiv struktur i en led, till exempel stukat en tass eller skadat ett korsband. Det är exempel på skador där ligament och ledkapslar blivit uttänjda eller helt gått av. Du kan oftast träna upp hundens muskulatur runt den skadade leden till den grad att den kan prestera fullt igen utan större besvär, men skadan på den passiva strukturen består. Om du

sedan slarvar med hundens träning är risken stor att problemen kommer tillbaka.

Om hunden någon gång ökat sin rörlighet genom att påverka de passiva strukturerna behöver du alltid hålla igång den hundens muskler lite extra för att kompensera för den ökade instabiliteten. Du kan strecha på flera olika sätt, dels med så kallad statisk streching som innebär att du håller hundens led i sitt ytterläge ett antal sekunder och upprepar det 2–4 gånger. Dynamisk streching innebär att du med långsamma kontrollerade rörelser tar ut hundens fulla rörlighet och ibland stannar 0,5-1 sekund i ytterläget. Dynamisk streching har positiv effekt på hundens och ledens prestationsförmåga, det tar längre tid att se effekterna och är du ute efter att snabba förbättringar i rörlighet är statisk streching bättre. Men varför inte kombinera?

Solskenshistoria i IL-världen

Tilde föddes september 2005 på Leinstadhågens kennel i Hell utanför Trondheim, Norge.

Text och foto: Stina Sigmundson

Tilde, 11 år, en glad och välmående lundehund

Jag hämtade denna fantastiska lilla varelse åtta veckor senare och hon har sedan dess verkligen förgyllt min tid.

Tilde blev ömt och kärleksfullt omhändertagen av schäfern Yola de första tre åren av sitt liv. När Yola gått bort, av åldersskäl, började tanken på valpar efter Tilde gro hos mig. Efter noggrant letande efter en lämplig partner anlände en helt förtjusande lundekille från Utsiraz kennel. De båda hundarna gillade varandra direkt!

Men trots ihärdiga försök till parning, så lyckades det inte. Vid senare koll hos veterinären visade det att Tilde var för trång för en parning. Trånga passager går att åtgärda hos veterinär, så vi satte oss i vänteläge till nästa löp. Då slog lundehundssyndromet till med dunder och brak.

På ett par veckor blev Tilde ett skelett i sitt skinnfodral. När hon satt ner, föll pälsen ner mot golvet, som om hon hade en för stor kostym på sig. Våldsam diarré, som knappt gick att hantera.

Hon sattes på mager kost i små portioner plus kortison. Hon repade sig. Med jämna mellanrum var det stor blodkoll på kliniken. Kortisonet justerades efter värdena.

Det har nu gått mer än sex år sedan Tilde fick diagnosen IL. Hon har sina skov ett par gånger om året, men aldrig så djupa som första gången. Skoven kommer när hon lyckats spåra upp och sätta i sig en bulle eller halväten macka, eller som i höstas när hon åt plommon och svalde dem med kärnor och allt. Då blöder tarmarna och diarrén sprutar.

Sedan ett år tillbaka tål hon inte torrfoder, inte heller i blöt form. Tildes kost består i dag av kokt kyckling och ris plus ett kryddmått matolja till varje mål, som hon äter fyra gånger per dygn. Medicineras varannan dag med 2 mg. kortison och 5 mg folsyra. En gång i månaden får hon en vitaminspruta på kliniken.

Jag fattar ju att livet inte är oändligt för min lilla följeslagare men, med dessa rader, vill jag visa att det inte behöver vara en omedelbar katastrof, när hunden får IL

MEN MAN MÅSTE HA: en bra veterinär, noggrann diet och en stor portion tur hälsar Stina Sigmundson och lundehunden Tilde, nu 11 år, och pigg som en liten mört och snygg också, tycker jag.

NYTT VANDRINGSPRIS – BÄSTA VALP

Kennel Hammarhöjdens vandringspris

utdelas till den Norska lundehund
som blir utställningens BÄSTA VALP.

Priset består av en glasstatyett
med ingraverad lunnefågel och pärm.
Priset skänks 2017 av Hammarhöjdens kennel i samband med
Svenska lundehundsällskapets 40-årsjubileum.

Statuter:
Priset är ständigt vandrande.
Utdelas på SLS-utställning officiell eller inofficiell.
Priset ska återlämnas till sekreteraren i Svenska Lundehundsällskapet senast 1 månad innan utställningen, om inte annat överenskommits.
Om SLS upphör som rasklubb återgår vandringspriset till donatorn kennel Hammarhöjden.

POSTTIDNING B

Cesar (Little Pimilly 's Arn)

TILL MINNE AV CESAR, 8 ÅR

av Åke Asp

Nu har det hänt, det som egentligen inte skall hända/ får hända. Vår älskade Cesar har gått bort i förtid.

Söndagen 29/11 fick han somna in på Bagarmossen Djursjukhus efter en tids sjukdom. Han blev sjuk för ett par veckor tidigare med diarréer och kräkningar. Vi var på sjukhuset och han fick stanna där några dagar. På fredagen ringde de och sa att han kunde få komma hem, för han var på bättringsvägen, men så var det ju inte. Han blev bara sämre och sämre. På söndagen fick vi åka in till sjukhuset och där fick han somna in. Vi fick i alla fall ett par dagar till med honom.

Nu har jag ingen som väcker mig kl 04.00 om mornarna och vill gå ut. Men det var bara att klappa honom på huvudet och säga åt honom att gå och lägga sig igen och det gjorde han. Men han kom åter kl 06.00 och då var det bara att kliva upp och gå ut med honom.

Han var vänlig mot alla och var mycket omtyckt när vi var på våra promenader. Det är många skolbarn som älskade honom och ville ge honom en liten godisbit när vi möttes.

Han kunde vara väldigt busig också. När barnbarnen byggde torn med sina legobitar kunde han ligga och titta på dom och när han tycket att tornen tillräckligt höga, tog ha full fart och sprang ner dem. Därefter var högsta fart till sin koja och där visste han att han inte fick röras.

Han kommer att vara saknad en lång tid framöver. Han var min bästa vän, min bästa kamrat och en kär familjemedlem.

Det går inte att ersätta honom.
Det fanns bara en CESAR.